

De werkzaamheid van het hart bij spasmophilie. — Het is reeds lang bekend, dat in sommige gevallen, zoowel van latente als van manifeste spasmophilie, mits gepaard gaande met aanvallen van apnoe of spasmus glottidis, plotseling de dood kan intreden. Vroeger werd dit plotseling sterven toegeschreven aan asphyxie tengevolge van het uitblijven van een relaxatie van de gesloten glottis. Spoedig zag men echter in, dat deze verklaring onjuist was, omdat tracheotomie of intubatie den dood niet kon voorkomen. Men trachtte toen het nuttelooze van deze operaties in dergelijke gevallen aldus te verklaren, dat niet alleen een kramp van de glottispijeren, doch tevens van het middenrif en van de accessorische ademhalingspijeren aanwezig zou zijn. Ten slotte meenden ESCHERICH en PALTAUF en later vooral IBRAHIM, dat verlamming of tetanie van het hart de oorzaak van den plotseligen dood zou zijn. Laatstgenoemde schrijvers zwijgen daarbij over de werkzaamheid van het hart vóór den dood; alleen vermeldt ESCHERICH, dat in één geval de harttonen vóór den dood zeer zwak en nauwelijks hoorbaar waren. Daarentegen vermelden zij wel, dat na den dood de rechter harte-kamer in verslaptten, de linker evenwel in samengetrokken toestand werd aangetroffen.

KOPLIK (*Archives of Pediatrics*, Aug. 1922, bldz. 504) had nu gelegenheid bij tal van kinderen met spasmophilie — waarbij deze diagnose alleen dan werd gesteld, als het onderzoek met den galvanischen stroom op het verschijnsel van ERB positief was uitgevallen — bij het ontstaan van een complete en soms zelfs van een abortieven aanval van apnoe, al dan niet vergezeld van spasmus glottidis of stuipen, plotseling een belangrijke verlangzaming van den hartslag tot de helft, een derde of nog minder van het aantal vóór den aanval aanwezige slagen waar te nemen. De rhythmus bleef evenwel regelmatig, al daalde de frequentie ook soms tot 20, zoodat ten slotte zelfs vrees voor het ophouden van het kloppen van het hart ontstond. Begon de toestand van apnoe evenwel na te laten en het kind weer te ademen, dan verdween ook de bleekheid, welke na een tijdperk van cyanose was opgetreden, terwijl de snelheid van den hartslag weer toenam, om vrij spoedig de normale frequentie te bereiken.

KOPLIK beschouwt deze plotselinge verlangzaming van den hartslag bij een aanval van apnoe als een voor spasmophilie pathognomisch verschijnsel, van even groote waarde als de verhoogde galvanische prikkelbaarheid. Verder ziet hij juist in het *plotselinge* optreden van deze verlangzaming het meest karakteristieke van dit verschijnsel. Het spreekt van zelf, dat hij verband zoekt tusschen deze verlangzaming van den hartslag en den plotseligen dood, welke natuurlijk bij deze kinderen moet optreden, als het hart geheel ophoudt te slaan. Volgens KOPLIK berust het besproken verschijnsel vermoedelijk op een overmatige prikkelbaarheid van het z.g.n. vegetatieve zenuwstelsel, doch met zekerheid is hieromtrent niets te zeggen.

DE BRUIN.

Lichtbreking en inwendige wrijving van bloedserum bij kanker. — Voor eenigen tijd deelde M. E. BIRCHER mede,

dat het quotient van de grootten der lichtbreking en inwendige wrijving bij lues-patiënten lager is dan bij gezonden; dit moet dan worden toegeschreven aan een toegenomen globulinen-gehalte. Nu vernemen wij een en ander omtrent dit quotient bij kankerlijders (*The Journal of Laboratory and Clinical Medicine*, dl. 7, 1922, bldz. 660). Behalve genoemd quotient berekent hij met behulp van de gegevens van NAEGELI de verhouding der hoeveelheden albuminen en globulinen. Bij gezonden zijn de wisselingen in de sterkte der lichtbreking en de grootte der inwendige wrijving slechts klein, en de wisselingen in het quotient zijn nog veel kleiner. De verhouding der hoeveelheden albuminen en globulinen is als 60 tot 40. Het bleek aan BIRCHER, dat ten opzichte van genoemde grootheden in het bloedserum van vrouwen met goedaardige gezwellen geen afwijkingen worden gevonden. Bij lijders aan kwaadaardige gezwellen blijft de sterkte der lichtbreking binnen de gewone grenzen, maar de grootte der inwendige wrijving is verhoogd. Het quotient is dus ook hier verlaagd. Het gehalte aan globuline, in pCt. van het geheele eiwit-gehalte, is duidelijk verhoogd, bijvoorbeeld 60—70.

RINGER.

Onderzoekingen over tetanie. — Reeds vroeger zijn in dit *Tijdschrift* onderzoekingen van ELIAS en zijn medewerkers over het phosphorus-gehalte van het bloed bij tetanie gerefereerd. ELIAS en KORNFELD hebben thans het bloedonderzoek bij tetanie verder voortgezet. Reeds vroeger had MOREL beweerd, dat bij tetanie steeds acidose voorkomt en ELIAS had aangetoond, dat na toedienen van veel zuur een sterke electriche overgevoeligheid ontstond. Anderen hebben dit echter niet bevestigd en Amerikaanse onderzoekers beweren zelfs, dat het toedienen van alkaliën bij tetanie een slechten invloed heeft. ELIAS en KORNFELD trekken uit hun thans verschenen zeer nauwkeurige onderzoekingen bij zeven tetanielijders de volgende besluiten:

Het vermogen van het bloed om koolzuur te binden is bij tetanie volkomen gelijk aan dat bij gezonden. Ook door het toedienen van groote hoeveelheden zoutzuur gelukte het niet het klinische beeld te doen veranderen. In tegenstelling met de Amerikanen hebben ELIAS en KORNFELD nooit ongewenschte verschijnselen na de toediening van alkaliën gezien. Tijdens den aanval intraveneus ingespoten sodaoplossing had niet zelden een goed gevolg, hoewel hetzelfde met hypertonische oplossingen van neutrale stoffen kon worden bereikt. Phosphorzuur had vaak een slechten invloed op het ziektebeeld. De schrijvers wijten dit aan het HPO_4 -ion (*Wiener Arch. f. inn. Med.*, Band 4, bldz. 191).

KOOPMAN.

Overerving der oogkleur. — Als voorbeeld van een kenmerk bij den mensch, dat zuiver de wet van MENDEL volgt, gold sedert jaren de bruine en blauwe oogkleur. HURST en later DAVENPORT beschreven het blauwe of *simplex* oog als een recessief kenmerk tegenover het domineerende bruine of *duplex* oog. Dit laatste kan homozygoot of heterozygoot wezen, zonder dat dit uiterlijk herkenbaar is. Volgens deze voorstelling zou men moeten verwachten,